

samhetens s. Stå, stanna i s. hos någon för en sak, stå, stanna i förbindelse därför. Jfr. bem. 1. (Stå i s.). — Har sammansättningen Tacksamhetsskuld. — 3) Fel, förskyllan, vållande, orsak. *Det är hans s., att saken misslyckats, icke min. Vara s. till, vållande till, t. ex.: Du är s-en till hans olycka, att han blivit ruinerad. Ge en s-en för något, skylla en därför. Bära s-en för, skyllas för. Skjuta s-en på någon, ifrån sig. se Skjuta. Ta s-en på sig, åtaga sig ansvaret för något. — 4) Synd, öfverträdelse. Förlåt oss våra s-er.* — Har sammansättningen Syndaskuld. — För skuld, prep. Se Skull.

SKULDBELASTA, v. a. 1. Belasta med skuld. Kan sägas både i bem. 1 o. 4 af ordet Skuld. Brukas mest i part. pass. *Vara s-d. S-dt samvete.*

SKULDBOK, f. 5. pl. — böcker. Bok, hvori skulder äro antecknade.

SKULDEBREF, n. 5. Se *Skuldsedel*.

SKULDENÄR, skuldenär, m. 5. (t. *Schuldner*) Se *Gäldenär*.

SKULDERBEN, n. 5. eller

SKULDERBLAD, n. 5. (anat.) Benämning på de tvänne trekantiga, flata ben, som baktill och ofvantiill såsom sköldar betäcka bröstet.

SKULDERPUNKT, m. 5. (befästn. k.) Punkten, der flank och fas sammanträffa.

SKULDERVINKEL, m. 2. pl. — *vinklar*. (befästn. k.) Vinkel emellan flank och fas.

SKULDERVÄRN, n. 5. (befästn. k.) 1) Hvarje vall, ämnad blott till betäckning. — 2) Ett dylikt värn för rytteri.

SKULDFORDRAN, f. sing. indef. eller

SKULDFORDRING, f. 2. Se *Fordran*, bem. 2.

SKULDFRI, a. 2. neutr. — *frött*. 1) Fri från skuld, utan skuld. — 2) Utan vållande; fri för tillräkande, ansvar. *Göra, förklara någon s. — 3) Utan synd, oskyldig. Ett s-t samvete. — Syn. Skuldlös. — Skuldfrihet, f. 5.*

SKULDFÖRSKRIFNING, f. 2. Se *Skuldsedel*.

SKULDLÖS, a. 2. Se *Skuldfri*, bem. 3. — *Skuldlöshet, f. 5.*

SKULDOFFER, n. 5. Se *Försoningsoffer*.

SKULDPOST, m. 5. Särskilt post i en skuldräkning.

SKULDRA, f. 1. (t. *Schulter*) Den högsta delen af människans öfre extremiteter, bestående af nyckelbenet och skulderbladet. — *Syn. Axel.*

SKULDREGISTER, -- j'ist'r, n. 5. Förteckning på skulder. Brukas äfv. i samma mening som Syndaregister.

SKULDRÄKNING, f. 2. Räkning, upptagande de särskilta summor, som man af en annan har att fordra.

SKULDSEDEL, m. 2. pl. — *sedlar*. Skriftlig försäkran, hvarmedelst någon utfäster sig att till annan person inom viss tid betala en uppgifven summa. — *Syn. Skuldebref, Skuldförskrifning, Förskrifning, Revers, Skuldförbindelse, Obligation.*

SKULDSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) Sätta i skuld. — *S. sig, v. r. Sätta sig i skuld. — Skuldsättning, f. 2.*

SKULL. För s., preposition, som antyder orsak och konstrueras med genitiv eller förbindes med pron. poss. *Förfölja en för religionens s. Jag kunde ej komma för regnets s. För hans ungdoms s. För vår vänskaps s. För min, din, hans, hennes, deras, vår, eder s. Jag gör det för din s. blott. För den s., se*

Fördenskull. För Guds s., se Gud. — Stundom fordrar väljudet att genitiva kännebokstafven s bortfaller, t. ex.: *För hans egen fördel s.* Bruket är likväl i detta hänseende olika.

Anm. Heter egentl. *För skuld* (af *Skuld*, orsak), hvilket skriftsätt äfven af en och annan nytjas, och af *Ihre* följes. Vanligaste skriftsättet är dock numera *För skull*, hvilket äfven redan af *Spegel* finnes antaget.

SKULLE, m. 2. pl. *skullar*. Vind på ladugårdshus, stall o. s. v., der foder för boskap förvaras. — Har sammansättningarna *Foderskulle, Höskulle*.

SKULLE, impf. af *Skola*, v. n.

SKULOR, f. 1. pl. Diskvatten med allehanda slags afskräden.

SKULPTERA, v. a. 1. (lat. *Sculpere*) Göra bildhuggararbete.

SKULPTUR, skulptúr, f. 5. (lat. *Sculptura*) 1) Bildhuggarkonst, bildhuggeri. — 2) Bildhuggararbete.

SKULPTÖR, skulptó'r, m. 5. Bildhuggare.

SKULVATTEN, skulvát'n, n. 5. Se *Skulor*.

SKUM, a. 2. Något mörk, halvmörk, dunkel. *S-t dagsljus. S. dag. Det börjar redan blifva s-t, nattens mörker börjar inbryta. S. syn, s-ma ögon, svag syn. S. blick, matt b.*

SKUM, n. sing. 1) Mängd af luftblåsor, samlade tätt intill och öfver hvarandra, simmande på ytan af ett flytande ämne. *S. på vatten, på öl, på choklad.* — 2) Lätta orenligheter, som vid kokning af flera slags flytande ämnen simma på ytan. — 3) Lätt slagg, som vid metallers smältning uppstiger på ytan. — *Ss. S-lik.*

SKUMHET, f. 5. Egenskapen att vara skum.

SKUMKALK, m. 5. En kalkstensart, lös och lätt att rivna, med perlermorglans.

SKUMMA, v. a. 1. Aftaga skummet ifrån ytan af ett flytande ämne. *S. mjölk. S. grytan, aftaga skummet på något, som kokar i grytan. S. af, se Afskumma. — V. n. Se Fradga, v. n. S. af raseri. — S. sig, v. r. Bilda, sätta skum på ytan. — Skummande, n. 4.*

SKUMMARE, m. 5. 1) En, som skummar. — 2) Ett slagte af Ringmaskarna. Aphrodite.

SKUMMIG, a. 2. Betäckt med skum. — *Skummighet, f. 5.*

SKUMNING, f. 2. Handlingen, då man skummar.

SKUMPA, v. n. 1. (fam.) Springa eller hoppa smått och tungt. *S. i dans. — Skumpande, n. 4. o. Skumpning, f. 2.*

SKUMPLÖJNING, f. 2. Ett slags plöjning på lerjord, som skall odlas genom bränning.

SKUMRASK, n. sing. (fam.) *I s-et, i skymningen.*

SKUMSKED o. **SKUMSLEF**, f. 2. pl. — *slevar*. Sked, slef, som begagnas att skumma med.

SKUMSPADE, m. 2. pl. — *spadar*. Spade, som begagnas till skumning.

SKUMÖGD, a. 2. Som har skumma ögon.

SKUMÖGDHET, f. 5. Skum syn.

SKUNK, skúnngk, m. 2. 1) Ett slags rofdjur, likt en gräfving, med svart svans. Viverra putorius. — 2) Allmän benämning på rofdjurslägdet Viverra, hvartil Desmansdjuret, Genott, Iknemvon och Stinkdjuret höra.

SKUR, m. 2. 1) Stridt, men snart öfvergående regn eller hagel. Deraf Regnskur, Hagelskur. — *Syn. Dusch, Dask. — 2) (fig.) Se Regn, 2. En s. af pilar. — 3) (fam.) Ta en i s., se Skrubba upp.*